

וינמונט פרנקל: התמונה. מאגר
 לית: עפרה ברעמי; התפרסם ב"
 "עתון 77" מס' 16-17.

ארי, שעלה ארצה כילד וחתונת
 סוף, נקרא למילואים במבצע סיני,
 משתתף במלחמה מעבר לקווי האויב
 ובקרוב, בתום המלחמה הוא חוזר
 הביתה ומסדעק לקרוא בעיתונים על
 החקירה בתקרית כפר קאסם. פסקר
 הדיון במשפטם של האשמים במעשה
 משוגע את שלות נפשו ואת בטי
 חונו במונחה המוסרית של המדינה.
 עתהים לאחר מכן הוא נדחם לנלות
 כי רוב המורשעים קיבלו חנינה ויצאו
 לחופשי, ונמלת בו ההחלטה לתקן
 את עיוות הדיון — ולרצות בעצמו
 אחד מהם... ארי מתיידד עם ברימי,
 אחד המאשמים שיצאו לחופשי, ונא
 איתו לדיק תתימי ומתכוון לגייס
 תאונה שבה ייהרג כרמי. תאונה אמר
 בית עם תמונה גדולה, שכרמי נפל לה
 קרבו, מסכלת את תכנית ההתנקש
 שות.

מרד נגד המהלך "התקין"

לפחות חלק — ובעיני החלק הרוב —
 של העם הישראלי כציון, מרגיש בתקופה הזו
 אתונות שלא כמות, על שאיש העבר הבורר
 ביותר שלנו מחל מחללה גדולה מדי
 לקצו עתהם והורשע במעשה שקונר
 פתעתי. פרשת כפר קאסם, שארעה

לפני יותר מעשרים שנה, והנסיבות זי הזכות.
 היתה משה מרוב לא פחות, אם אפשר להלץ
 ציונים לאירועים מסוג זה. אורה, כי עד
 שלא קראתי את סיפורו של וינמונט פרנקל
 "התמונה", לא הייתי בקיאה כלל במה שאירע
 בכפר קאסם, לא במספר האזרחים שנותרו
 לשווא ולא בטיב ההאשמות. שומר ישראלי
 זה, הבוחב אנגליה, כילה את שער חידע הזה
 על ידי שימוש שוטט בקטעי כרונקה פהוב
 אית שכולנו כנזבלה שלו.

אניני ידעת עד כמה קרוב וינמונט פרנקל
 עצמו למאשמים המיוגרפים של האנימסטר
 שבו כנזבלה הזאת, "אני" זה על כל פנים,
 דשמו ארי, מצוייד בשני גוונים אישיים ש'
 יקשו בחתול על כל מי שיבא להתחלל עליו.
 כמקביל, בכינוי הגנאי הנורא, "יפה בשם",
 הוא היה חילי לנהם; והוא ניאול שואה.

ארי הוא גיבור דמיוני בחתול — הוא
 אנום, "גיבור", בשוכן זה "שחא פעל ומחמר"
 כנגד המתלך, "התקין" של העניינים, מתוך
 שיקולים מוסריים המקבלים דחף כפיהו של
 נקמים בהיסטוריה האישית שלו, אין בו דבר
 כלום מן המימטמונים האופייניים למדח ספר
 רוחני כוזבדח: הוא מודע לעשיו, למצוי, ולתאונותיהם האפשריות, ככל יתסיפור כגלה
 הוא אינו סובל משום פחדים ועכבות תתמידי
 רחפת, אולי הכריזות הנסיבות המפורטות שלו,
 המסייעת לו להגיע להחלטה שקלה לרצוח
 אדם בדם ער מתוך נקיעים אידאולוגיים.
 ולהתקרב עד ללבב הכרועה המוחלט בלא
 שגועה אחר, הוא "המסימטום" לכך שהמתר
 הזה חשקה הנסור, איש משפחת ועבורה,
 הוא בעצם לאומריכלי.

להבין אד לא למחול

וינמונט פרנקל

מאת עפרה ישועה

דעתו אינה נזבלת שבארץ היהודים ועבר
 יהודים לסדר זרוב על פשעי מלחמה. פחות
 החכשיצשרה שנים אחרי סנסתיוסה מלחמת
 השלום השנים שבה נרצחה משפחתו. (הם
 הרגו בסגנון דימה מצוד לזה של האנשים,
 הוא מצור על נאשמי כפרקאסם).
 הפירוק שלו לכצוקתו — האישית — הנובעת
 מכא היותו ביצוע רצח. כנזבל, יושב ככר
 הצדק על כנו, כניעה לאכזריו של ה. יתה,
 תשארום העולם ומאנשים במשפחתם יצא

תקלאסר, עם סימבוליקה פשטנית (התמונה)
 הדע) ובלי שום מקום לפרשנויות סותרות.
 מי שקורא את "התמונה" אמנם נדרש
 להתייחס גם לבעיה האוניברסאלית, יצד לב
 האדם דע מעוררי; אולם ישראלי הקורא
 בסיפור ייאצל לקבוע התייחסות מסלו לאירוע
 קונקרטלי, מותם של ארבעים ושלשה אזרחי
 כפר קאסם.

...מספר חורגים גועע לארבעים ושלו-
 שות, ורבים מהם חיו נשים, זקנים וילדים.
 כמסך חיוס הוטל עוצר ואילו הם היו בשי'
 דוד ועבדו ללא כל ידיעה על כך, משחורו
 עם ערב נצצרו ליד חנינוסה לכפר, יחיוסם
 או בקבוצות, נחקרו, חועמוו לצד חכבוס
 בשורה ונורו. חיו ביניהם אב ובנו וכן משי'
 וית עמוסה גשים ומעיות אשר דמרו כדרכו
 היתתה".

הסיפור הישראלי תאמיתי

השאלה, "מי נתן את החוראה", והאם אמנם
 גיתנם חוראה כזאת, אינה סמך העניין, דחינו
 את כיועיו המופיעים תנאנים שמילאו מקודות
 מלענו, תחנמה היתידה היא שכאן מחשב
 המדעת לפסע: "ישראל אסרה, שסגור ר'
 הרשיעה אותם. מחזי היו כלתי מבוססים".

ואילו משניתנה התגינה חרך זמן כה קצר
 ה"פן הדבר אה כולנו שוחפים לפשע. הסכמה
 ציבועה... מתובחי הראשונה לכך ויתת:
 להחלקה? — ובקטכותיה השאלה, לכן? —
 איא שלכך כבו ידעתי את חתשבות. לא היה
 לא לברחה".

יצעל פשוטה מחלים לקחת את הצדק

כידוי, ומכאן מהחללים הדברים, "כמו באגוד
 יתנית". אמנם, תאכריותיות שכהגובתו אינה
 מתממשה בסופו של דבר אפילו בסיפרי, וחי'
 איש שתכנו רצח לפרטי פרטיו אינו מינה
 לבסוף אפילו לתאונת שהקטול את קרבו
 המיעד, הוא נשאר רוצח דק בפוטנציה; אולם
 קיומו הספרותי הוא בכחינת אחר מוסרי
 שיסיר ממנו לא פשו הקורא בספרות העברית
 כבר שנים.

בספרות העברית — אין כל מקום לטעות
 ככר, למרות שאיננוס פרנקל החי בארץ
 כותב את סיפוריו (שיעפיעו כמסתבר כקובץ
 בספרות המועלים) באנגלית, סיפורו ישראלי
 תורבת יותר סאלה של סומרים רבים וליחי
 הארץ, העושים מאמצים מרבים לגעת יב'
 "אנושי הכללי" וכותבים עלילות ששטיות היו
 להתאדע בכל מקום, סיפור מאשין כהמונה
 הריפה של נוף זשל מקום, אולי דוהק בנצל
 תורות של הבק הזה לנוף הילדות שלו, בעוד
 סוסיים ילידי הארץ הספיקו להפוך אפילו
 את מלחמת ים הכיפריים לדקורציה לרובאנים
 מסוג ג' (מוסר, סוכן חור בלונדון" של דוד
 שחק), מצוין סינלג ה"איווח" רב כל כך,
 את המישקעים שהותירו בו נצות העיושים,
 ואולי אין זה מקרה שמשפטים בסיפורי, כמו
 "אין חוק המחייב אותך לחלל מפני כהנת
 מבית..." נראים כאילו נכתבו במיוחד לכבוד
 פרשת שדעין טרם נגמרה בקץ 79.

שכן, אם קבל את דברי אינו של סגן
 (לשעבר, בנימיס) דניאל פינער, הרי שכנה
 עומד להיפך לגיבור האומי אחרי מלחמת
 קדוש מעונה. זה תבל, אבל לא בלתי אפשרי,
 טוב לקבל תוכנית לכך שות גם בלתי גססלי,